

POLICIE SEVER 2

JAN KUČERA

Jan Kučera

POLICIE SEVER 2

„Samota děsu“

1. VÝCVIK VE VOLNÉM ČASE

Porada celého oddělení byla bouřlivá. Někteří dostali za poslední úspěch vyznamenání a všichni finanční odměny. Když skončila bouře nadšení, tak jsem kul železo, dokud bylo žhavé. Navrhl jsem všem v rámci ochrany vlastního zdraví výcvik navíc. Především k udržení fyzické kondice, krav maga pro ty, co jej ještě dostatečně nezvládli, a pudovou střelbu z pistole na nové soukromé střelnici.

Vše jsem dostatečně zdůvodnil a vysvětlil a setkal jsem se s překvapivým souhlasem. Pak jsme se rozdělili na tři skupiny, abychom mohli volný čas rozdělit mezi posilovnu, tělocvičnu a střelnici. Můj odhad byl tak šest až dvanáct měsíců intenzivního výcviku a potom rozumná udržovačka.

Ale znáte to, člověk míní a Pán Bůh mění. Jednou nemohl ten, pak onen. Nejvíc dávala zabrat posilovna těm z nás, kteří ji navštívili poprvé či po dlouhé době. Tělo bolelo a do toho měli cvičit bojové umění a střelbu. Bylo znát, že nejméně pro polovinu lidí je to nad jejich síly. I když jsme výcvikový plán zredukovali, našli se první pochybovači.

Je pravdou, že původní plán nám zabral většinu volného času, ale lidi měli rodiny, známosti, prostě svůj soukromý život po práci a ten by měli najednou obětovat? To samozřejmě dlouhodobě nešlo. Tak jsme lidi zase rozhodili a udělali tři nové skupiny. Do první šli nejlepší střelci, do druhé ti, co nejlépe zvládali bojové umění a do třetí ti, kteří posilovnu navštěvovali pravidelně delší

dobu. No a pak každá skupina dělala nejvíc to, co jí šlo nejméně. To se nám krátkodobě osvědčilo.

Ke klidu a pravidelnosti přispělo i rozhodnutí, že s námi do posilovny i na výcvik bojového umění budou chodit i naše manželky a přítelkyně. Cvičenci víc zabírali, partnerky měly kontrolu, kde tráví volný čas jejich polovičky, a navíc je to ve většině i víc bavilo. Ano, sem tam někdy někdo zareptal, nebo si dokonce i zanádal, ale výsledky začínaly být vidět.

2. „TĚŽKO NA CVIČIŠTI, LEHKO NA BOJIŠTI“

Tuto okřídlenou větu snad vyslovil ruský vojevůdce Kutuzov a jistě měl pravdu i po staletích. Navíc jsem se snažil především nováčkům na našem útvaru vysvětlit, že by měl mít každý nějakého svého „ráfka“ (informátora), abychom věděli, co se kde šustne mezi galerkou našeho městečka.

Většina našich lidí se postupně do našeho služebního obvodu i nastěhovala. Časem získali i osobní znalost lidí a skutečně se začalo zdát, že víme skoro vše, co se v našem okolí děje. Přes tato všechna pozitiva naší práce jsme museli po třech měsících klidu a probíhajícího výcviku vše dočasně přerušit.

Z několika stran jsme se dozvěděli, že někteří z bývalých spolupracovníků nebo kamarádíčků odsouzených policistů, našich předchůdců, se rozhodli, že se pokusí obnovit ve spolupráci s kosovskou mafií výpalné v našem městě.

Asi se jim zastesklo po „starých časech“ s bezpracnými příjmy na úkor živnostníků a malých firem. Vím dobře, že když má člověk volit pod pohrůžkou zbraně mezi klidem a trvalým strachem o sebe a rodinu, je jeho rozhodování většinou rychlé a jednoznačné.

Prvním signálům se kolegové jen usmívali, ale když se v našem městě objevili kosovští Albánci se svojí lámanou češtinou, svolal jsem ihned poradu. Myslím si, že všichni ihned pochopili vážnost situace. Rozdělil jsem úkoly s tím, že sám budu informovat krajskou expozituru ÚOOZ (Útvar odhalování organizovaného zločinu). Prvořadým cílem bylo zjištění jejich kontaktů v našem městě a také, kam vedou nitky od nás.

Na ÚOOZ jsem se dozvěděl, že mají informace jen o tom, že tato skupina zločinců hledá dívky do veřejných domů po obou stranách hranic. Výpalné bylo pro kolegy novinkou. Navázali jsme úzkou spolupráci s tím, že vytvoříme jednu nastrčenou prodejnu obsazenou jen agenty z ÚOOZ se záznamovým zařízením na shromažďování důkazů, bez kterých by byla naše práce zbytečná.

V sousedním okrese byla mezitím unesena dívka, mladá blondýnka, a cesty vedly ke kosovské mafii. Případ si převzal oddíl cíleného pátrání, naši slavní „lovci lebek“, a do týdne ji našli. Bohužel byla v takovém stavu, že ji hned převezli do nemocnice a po několika dnech na psychiatrii. Pokoušel jsem se ji vyslechnout

tak jako jiní kolegové, ale vše bylo marné. Doktoři nás k ní ani nepustili s tím, že to může trvat celé týdny, nežli bude schopná výslechu, natož svědčit u soudu.

Začali jsme získávat fotky členů kosovské mafie i jejích přísluhovačů z našeho města a jen jsme si je chtěli ověřit, ale co se dá dělat. Jistě, to, co si dívka zažila, na ní zanechá svoje nesmazatelné stopy. Je smutné, že ty první dny, kdy se dívku snaží „zlomit“, aby poslouchala, jsou nejhorší a přivodí jí nehorší trauma, tak jako v tomto případě.

Varovali jsme všechny střední školy i učiliště v našem služebním obvodě a kladli jsme mladým na srdce, aby žádné dívky především v noci nechodily ze zábav samy, ale vždy ve skupině nebo s doprovodem. Jak se mladí tímto doporučením budou řídit, jsem sám nevěděl. Ale napíchnutá prodejna se již rozjela. Za pultem byla policistka v civilu a všude skryté kamery a ve skladu záloha, tři vyzbrojení chlapi.

První, co jsme udělali, byly posílené silniční hlídky na všech příjezdových cestách do našeho města. Zkoušeli jsme mafiány zachytit, zkontrolovat a natočit minikamerou, kterou měly všechny hlídky.

Aby nebyly hlídky nápadné, tak jsme pro ně vyfasovali bílé brigadýrky a zelená trička, jako mají skuteční dopraváci. Nechtěl jsem nic podcenit, protože jsme měli proti sobě dokonale organizované profíky. Také jsme se dozvěděli, že měli v Praze pod nohama horkou půdu a hledají údajně místo pro svůj sklad zbraní. Hned jsem pověřil naše ajťáky Petra a Pavla, aby sledovali všechny pronajímané či koupené nemovitosti v okrese. Toto opatření se později ukázalo jako dobrý nápad.

Po deseti dnech nepřetržitých dopravních kontrol jsme měli první výsledky. Státní poznávačky dvou aut, jejich fotky a fotky

řidičů. Jeden z řidičů měl trvalé bydliště v našem městě. Konečně nějaký hmatatelný výsledek. Ihned jsme je začali sledovat a vše předali na ÚOOZ. Ti si sledované po několika hodinách převzali a my jsme mohli začít pracovat na plánu, jak tuhle nežádoucí „partu“ dostat z našeho města, nejlépe rovnou za mříže.

Při našem plánování jsme se všichni shodli, že nám chybí na oddělení schopný psovod. Jediný, kdo připadal v úvahu, byl Jirka Samec, manžel Ukrajinky Nadi. Měl domek, jen mu chyběl dokonale vycvičený hlídač. Nakonec souhlasil a odjel na výcvikový kurz, ze kterého se po čase vrátili dva dobří „policisté“. V našem zalesněném a nepřehledném terénu měl zkušený policejní pes a jeho pán cenu zlata.

Bylo léto, doba dovolených a my zatím potřebovali každou ruku. Už jsem čekal, že se začnou rodiny mých chlapců bouřit, ale pořád byl klid. Konečně mafiáni nastoupili na nastražený obchod. Vše jsme dokonale zadokumentovali, jen naše figurantka byla tak vystrašená, že když na ni mířily dvě pistole a samopal, nemusela svůj strach vůbec hrát.

Byla tak dokonalá, když sjednávala schůzku s majitelem obchodu, že by mohla jít z místa hrát do filmu. Jen jsme chtěli, aby se v obchodě prošpikovaném kamerami a mikrofony vystřídalo co nejvíce jejich lidí, a to se nakonec i podařilo. Mafiánům se obchod s elektronikou tak líbil, včetně prodavačky, že jej chtěli převzít celý i s personálem do své vlastní režie.

Kolegové z ÚOOZ odvedli také pěkný kus práce. Podařilo se jim získat dostatek důkazů jak proti mafii, tak i proti jejich místním přísluhovačům. Vše sledovalo státní zastupitelství, a když byl dostatek důkazů, začala se připravovat závěrečná akce na více místech současně, aby nemohl nikdo nikoho varovat.